

קבוצת אחדות

סבב למה אני פה?

מרי מנהלת אזור- המציאות מגדירה מה אנחנו מחויבים לעשות, מה המשמעות שלנו היום, אנחנו חייבים ללכת לכיוון של השינוי הזה, אין לנו ברירה

שלומי מנהל אורט האמנים- יש לנו אתגר בחברה הישראלית שמחריף, פה בשביל ערכים, זה השולחן הכי חשוב,

יעל- מנהלת אורט שחר, בית ספר צומח, מאמינה במערכת החינוך, הקיטוב בחברה מערער את היסודות והערכים שמנסים לבסס בבית הספר,

תמר אורטוב- זה צו השעה, אין ברירה אלא להתעסק בסוגיות האלה ממקום אופטימי

ראגי מנהל אבו תלול- מתוסכל מהמצב בחברה ישראלית ומהחברה הערבית, האלימות שיש בתוכה, יש קיטוב מאוד גדול בין החברות, יש הרבה סטראוטיפים ותפיסות אחד על השני, יש גישה פטרונית כלפי החברה הערבית, יש חוסר שיתוף פעולה, ויש קיטוב גם בחברה הישראלית.

הרב עמרם מנהל אורט ואהבת- תפקידינו כאנשי חינוך הוא לזרוע טוב כי זה יכול להשפיע על השסעים בחברה הישראלית, יש הרבה בלבול, חייבים למצוא את המחבר, זה השולחן הכי חשוב

אורית אורטוב- חיבור אישי מתוך סיפור חיים, מנהלת תכנית רב תרבותית שמחברת בין יהודים לערבים, מלווה בתי ספר מכל החברות,

ראנדא מנהלת אורט תרשיחא- ההורים מכפר עקור בגליל המערבי, גדלה בבית שהאבא דאג כל הזמן לאחדות למרות פירוק בתוך המשפחה, השולחן בבית חיבר הין דרוזים, מוסלמים, נוצרים ויהודים. ראתה הלכה למעשה איך אפשר אחרת. בבית הספר יש יחידת לימוד שנקראת מורשת ושם מלמדים על כל הדתות, כדי ליצור את האחדות.

רינת מעוז- העיסוק המרכזי הוא קיטוב, האתגר להעביר לנוער את הנושא, כשנמצאים בקיטוב אוטומטית נמצאים בהתכנסות כי פוחדים לאבד משהו,

תובנות מהצגת הנושא

מדאיג - כשמדברים על אוטופיה וכל אחד מביא איתו את עולם הערכים, אין באמת מדידה על צמצום הקיטוב, איך בכלל מודדים קיטוב? מה עושים עם הנתונים? למה צריך למדוד קיטוב? איך מגשרים על הפער או מייצרים צורך? אין הנחייה כזו ממשרד החינוך. הצורך בלשמור על הזהות שלי חוסם הרבה פעמים את היכולת להכיר באמת תרבות אחרת.

צריך להגדיר מה זו אחדות בחברה הישראלית, בין אילו זרמים?

חשוב להכיר את החברות השונות וגם את הבעיות שלה, וגם את התרבות האישית,

הרב עמרם- על אילו ערכים לשים דגש? כבוד? שוויון?

אורית- מהן המיומנויות שמייצרות חוסן רגשי במצבי משבר בנושא האחדות?

תמר- מיהם השותפים? איך מתייחסים לרשות/ לקהילה

מרגש/ מעולה- בניית האמון, סדירויות, הכניס ליחידת השיעור, עצם הנגיעה בנושא זה אומץ, הגיוון בקבוצה,

איך מצליחים לשמור על הזהות התרבותית האישית ובכל זאת להתחבר וליצור אחדות.

שאלת החקר- מה חשוב לנו לדעת?

איך נקדם שיתוף פעולה חברתי ונצמצם את הפערים בין הקבוצות השונות

איך מצמצם מתחים ופערים בין הקבוצות השונות?

מה בים אחדות לאחידות? איך ביחד שומרים על האחדות ועל גיוון

איך נותנים מקום לתרבויות השונות?

איך אפשר להגביר מודעות לתרבויות ולזהויות השונות בחברה הישראלית

איך שומרים על ייחודיות של כל קבוצה תוך יצירת אחדות?

מה התוצאה הרצויה שאפשר להתחייב אליה? מהי דמות הבוגר שאנחנו היינו רוצים לראות?

צריך לבנות ערכים, מיומנויות וידע

מהן הפעולות הנדרשות ליצירת אמון בחברה הישראלית שישפיעו על התלמיד/ בוגר במציאות

הישראלית המשתנה? איך נמדוד את ההצלחה?

*פעולות- ערכים ומיומנויות

מהן הפעולות

קהל היעד- צוותים, הורים, מנהלים, תלמידים, קהילה

השאלה הסופית- מהן הפעולות ליצירת אמון וחיזוק הקשר בין הקבוצות בחברה הישראלית שיפחיתו

מתח ויקדמו שיתוף פעולה חברתי, ויטפחו בוגר שנותן אמון באחדות בחברה הישראלית?

אורחים:

לורי- דירקטורית באורט

איתן בן צבי- מזכ"ל התנועה החדשה

מינו אבו לבן- חבר מועצה בעיריית רמלה, מחזיק תיק חינוך ערבי, מנכ"ל עמותת שעוסקת בחינוך, יו"ר הנהלת המתנ"ס

חוה טריטל- ראש צוות מחקר ופיתוח בתנועת מהפכת הקשב, המטרה היא ביסוס נורמות התנהגות חדשות במרחבים הדיגיטליים.

שאלות הבהרה:

האם מנסים לייצר תהליך חינוכי ביסודו שזה התוצר שלו? או האם נמצאים בעיצוב הבהנה שתאפשר לגשת לפעולה החינוכית מזווית אחרת? זיהוי הקרקע המשותפת שעליה עומדים

יוצאים למסע חקר שעליו תיבנה תכנית

מה אפשר ללמוד מהאורחים?

המטרה לראות איך אפשר לחבר את החינוך הבלתי פורמלי לחינוך הפורמלי. תמונת מצב של הנוער שנמצאת אחרי הצהריים. איך דרך מסגרת של הנוער אפשר להפגיש בין אוכלוסיות, ללמוד מהמודל שעובד.

מוקד הדיון- לקבל פרספקטיבות של האורחים בהקשר לנושא

חוה- המרחב הדיגיטלי משמעותי גם כמחולל קיטוב וגם כי הם משרתים נרטיב, סיפור שמסביר את המציאות שעל בסיסה בונים זהות. זה תהליך התפתחות של אדם ותהליך חיברות. המרחב הדיגיטלי

מנתק למציאויות נפרדות והחוויה של המשתמש היא דרך המסך. והמרחב הוא מהונדס וההגדרה היא שונה. ההגדרה של אמון באחדות היא מורכבת- נותנים אמון באדם ולא במושג אבל בהקשר הזה זה חייב להיות בבסיס.

תובנה- המדיה גם בעיקר עוסקת בייצוג ולא במציאות האמיתית.

מינו- רמלה היא עיר רב תרבותית שהיא מיקרוקוסמוס של המדינה, אירועי מאי בערים המעורבות היה משבר בערים המעורבות. רמלה יצאה באופן יחסי מהר כי היתה תשתית חברתית קהילתית חזקה בין הקהילות השונות בעיר. היה פורום מנהיגים שהתכנס מכל הקהילות והיתה התלכות סביב זהות רמלאית חזקה ללא קשר לדעות השונות. זה נוצר בעקבות הדריסה שהיתה בעכו ב2008 ביום כיפור. הפורום היה פעיל ונפגש באופן שוטף ונוצר אמון בכל הקהילות. כך אפשר היה להגיע לקהילות שונות. העירייה עבדה מול בית הספר של שלומי ורבאב להכשיר תלמידים לדוברות משותפות שיהדפו את הפייק שרץ בתקשורת באותה תקופה.

בנוסף יש פשיעה ואלימות גדולה מאוד בחברה הערבית, וצריך בתוך זה לפעול במציאות הכללית. בית הספר של רבאב מורכב מאוד מהבחינה הזו. יש סכסוך בין חמולות שנכנס לתוך בית הספר, רבאב הצליחה לנטרל את המשפחות ולהשאיר את המשפחות בחוץ כשהם בבית הספר. בסוף יום כשהם יוצאים החוצה הם צריכים להמשיך את היום. כרשות אין הרבה מה לעשות בעניין הפשיעה, רק יותר כהליכים חינוכיים. יש תנועות נוער אבל מי שהולך לשם אלה הילדים מהמשפחות הטובות, האתגר הוא להביא ילדים מהפריפריה.

איתן- עבר בין זהויות שונות – טבריה, שייטת, קיבוץ. פתח תכנית מנהיגות בקיבוץ שעסק בנושא הזה, המטרה היתה איך להביא את הנוער לפעילויות בקיבוץ. תכנית ששילבה אימון ושיח, הביא אנשים לדבר עם הנוער. יש אתגר משמעותי להביא את הנוער לפעילות אחר הצהריים. ויש קיטוב מאוד גדול בחברה הישראלית. בשומר החדש יש חרדים, בדואים, במגע עם החברה הערבית. **הארגון כולו עוסק בעשייה**, המשימה ברורה. זה מה שמייחד את הארגון- פשיעה חקלאית, בטחון המזון, משימות לאומיות- להיות איפה שצריך. הסמך 35 ש"ש להיות אחראי חירום. מי שיעשה את השינוי אלה הילדים. אנחנו נרדמנו בעמידה והדור של הילדים הוא הדור שיוביל את השינוי, הנוער מבקש את המשימות, הם מעירים את המדריכים, צריך לאתגר אותם.

חוה- נתון- כל הפעולות שעושים מול נוער- הם נמצאים בממוצע 12 שעות ביום, הגיל הממוצע לקבלת טלפון הוא 6 שנים, המודל הכלכלי של הרשתות החברתיות הוא כזה שמידע שהופך להיות ויראלי מפעיל או חרדה או זעם. מערכות הפעלה מוחיות שמתמודדות עם מערכות הפעלה של זעם וחרדה מייצרות מערכות יחסים מסוג של כל החזק שורד ובניית סיפור מאוד ברור כלפי העולם כדי לשרוד. העקרונות החשובים כדי לשרוד- בניית זהות משותפת (כמו ברמלה) ואת הדיון עושים בתוך גבולות ברורים, הגדרת התשתית והמשימה המשותפת מאוד ברורה. צריך לעורר חשיבה ביקורתית כלפי המדיה ואיך היא משפיעה עלי.

הקיטוב מאפיין את כל החברות המערביות שמשתמשים במרחב הדיגיטלי, הוא מוכר את הסיפור שוב ושוב שמטעין את הפחדים שלנו.

הקונטרה לא חייבת להיות דיגיטלית אלא מפגשים שיוגדרו למען מטרה משותפת. חשוב להבין שהקיטוב הוא נחלה של כלל החברה המערבית.

פיתוח חשיבה ביקורתית כלפי המדיה ואיך שהיא בונה סטראוטיפים

המטרה היא לא אחדות אלא חברה שמושכת את עצמה בכל מיני כיוונים, לא רוצים השטחה של הפוליטיקה אלא שלא יהיה קיטוב רגשי.

היום הנוער מדבר על הרצון לסגת מהמרחבים הדיגיטליים, מציעה לקרוא לנוער וללמד את זה כתחום דעת- חינוך דיגיטלי.

איתן- בפרקטיקה, כרשת, אם תיווצר עשייה משותפת ומשימה משותפת אז יהיה חיבור. צריך להישאר בתקווה,

איך יוצרים זהות רמלאית משותפת?

זה תהליך שמתחיל בעשייה משותפת או נושאים מעניינים של שני הצדדים. זה תהליך של שנים, עשו סקר גם לגבי מי שעוזב את העיר מה מחבר אותו לעיר.

באירועי מאי הם הגדירו שאין פה בעיה של יהודים וערבים אלא בעיה של עיר שמשותפת לכולם. זיהו שהמתפרעים מגיעים מבחוץ, המשטרה חסמה את הכניסה. סגרו את העיר, עשו תהלוכה משותפת של כל המנהיגים במוקדי החיכוך הכי קשים- היו ביחד. לכל מקום שדיברו שהולכים להגיע אליו, התהלוכה הגיעה.

המשימות הגדולות מתחילות בדברים קטנים. אבל זה צריך להתחיל מהראש. זה בעצם לקיחת אחריות על הנושא ולהתעסק בו. צריך להפעיל את הנוער, הם רוצים לקחת אחריות ולעשות שינוי. לשתף אותם בתהליך עצמו.

תובנות

לשקף את סיפורי ההצלחה בדיגיטל, להראות את הטוב.

הרב עמרם- התחבר לעשייה בשיתוף פעולה עם הנוער תצמיח את הדברים החדשים

ראגי- אחדות בחברה הישראלית זה יותר פוליטי. וברגע שהראש הפוליטי אומר דברים אנחנו נלחמים כדי להציל את המצב

תמר- מטריד הסיפור של השותפות גורל, שמתכנסים דווקא כשקשה

שלומי- יש תקווה, לא גכל גבעה היא הר אבל יש הר לטפס ואנחנו כוח משותף, כמה שנתקדם נהיה במקום יותר טוב ואנחנו במקום הכי נמוך

מרי- תקווה, יצירת זנהות חדשה, שיתוף תלמידים בתהליך, מרחב וירטואלי וחיבורים לעשייה

הרב גלעד- עשיה, תקווה, מחפש מרחב משותף שכולנו חיים אותו

ראנדא- תקווה מחפשת את המשותף, להוציא את הילדים מהדיגיטל לעשייה, לתת לילדים משמעות, להרחיב את החיבור גם למדינה לא רק להישאר במרחב הקהילתי. ברגע האמת צריך לראות מה המשותף ואיך מתאחדים סביב זה.

אורית- הדברים מתחברים לתכניות אורטוב שעושים את זה בקטן

לורי- האזרחות הדיגיטלית היא חשובה וצריך להעלות את זה למעלה להורים.

בניית החקר וחלוקת תפקידים

אילו נתונים יש לנו? מה יודעים עד עכשיו?

בנושא של אחדות לא ממש משנה מה המצב, ברור שצריך לטפל. העולם הוירטואלי הוא חלש, יש תכנית ברשת שעובדת על נושא המפגשים, יש מחקר מבוסס נתונים, תכניות ארוכות טווח, יש עליה בקיטוב ברשת הוירטואלית, אפקטיביות יותר מאירועים חד פעמיים, יש תכניות אבל הן לא עובדות לבד בפני עצמן,

מה לא יודעים? מה רוצים לדעת?

היכרות עם העולם הוירטואלי של הילדים,

מהם המיומנויות שיקדמו את יכולות התלמיד להסתקן לאחר?

מהן הסדירות שראוי שיהיו על מנת שזה יקרה?

איך יוצרים קשר רציף עם החינוך הלא פורמלי?

חוסן בפיק משבר- איך יוצרים אותו?

בניית 'מפת אחדות' שמסכימים עליה- תכנים, מקומות, תאריכים, אישיים, טקסטים

מה המרחב שמשפיע הרבה יותר על בני הנוער

צריך ללמוד על האחר, וגם להתחכך בו כדי להכיר אותו יותר לעומק- הפרקטיקות להכרת האחר והמיומנויות הנדרשות

איפה נשיג את המידע החסר?

מחקר- לעשות פנימי ברשת, לבדוק מה עובד keep stop start - משמרים, מפסיקים, מתחילים.

לשבת עם תלמידים, עם בוגרים לשמוע מה זו אחדות בעניהם

חקר- להעמיק בנושא של הכרת האחר ואילו מיומנויות מלוות את ההעמקה- מעוז

יצירת זהות משותפת- מינו

מנהיגות בעידן דיגיטלי, תפקיד המנהלים- מהפכת הקשב

תלמידים בגיל תיכון/ בוגרים צעירים

שאלת החקר: מהן המיומנויות והפרקטיקות שיבנו חוסן אצל הצוות והתלמידים לקדם אמון ואחדות במציאות מקוטבת במרחבי ההשפעה עליהם פיזית ווירטואלית.

סיכום:

משהו שהבנתי על הנושא בעקבות היום- הקיטוב הוא גדול והשאלה הגדולה מה יהיה כשזה יצא החוצה, יש שותפים לדרך וזה מתחיל מהבית הפרטי שלנו, לפני שמדברים על אחדות כל עוד לא מכירים את הצד השני אי אפשר לעשות אחדות, צריך קודם ללמוד את הסיפור שלו ולכבד את הנרטיב שלו, הנושא בוער, יש הרבה שותפים

עם איזו תחושה אני יוצאת מהיום הזה? (רגש) – חוסר מיצוי, מדברים על האיך ולא נוגעים בכאב של הבעיה, צריך קודם ללבן, דאגה, יש רצון טוב אבל אסור לאבד את התקווה, תחושה טובה שעצרנו לדבר על זה, ושיש שותפים שמניחים על השולחן את הדברים, תשוקה גדולה והתרגשות להתקרב, הרגשה כבדה ובלבול, עומס,

עם איזו שאלה אני יוצאת מפה? – האם לא צריך להתחיל באמון בסיסי? מה האפשרויות שכן להתפשר? לא ברור מה רוצים לחקור מה האחריות שמוטלת עלי כמנהלת להוביל את התהליך הזה? איך רותמים שותפים נוספים?

